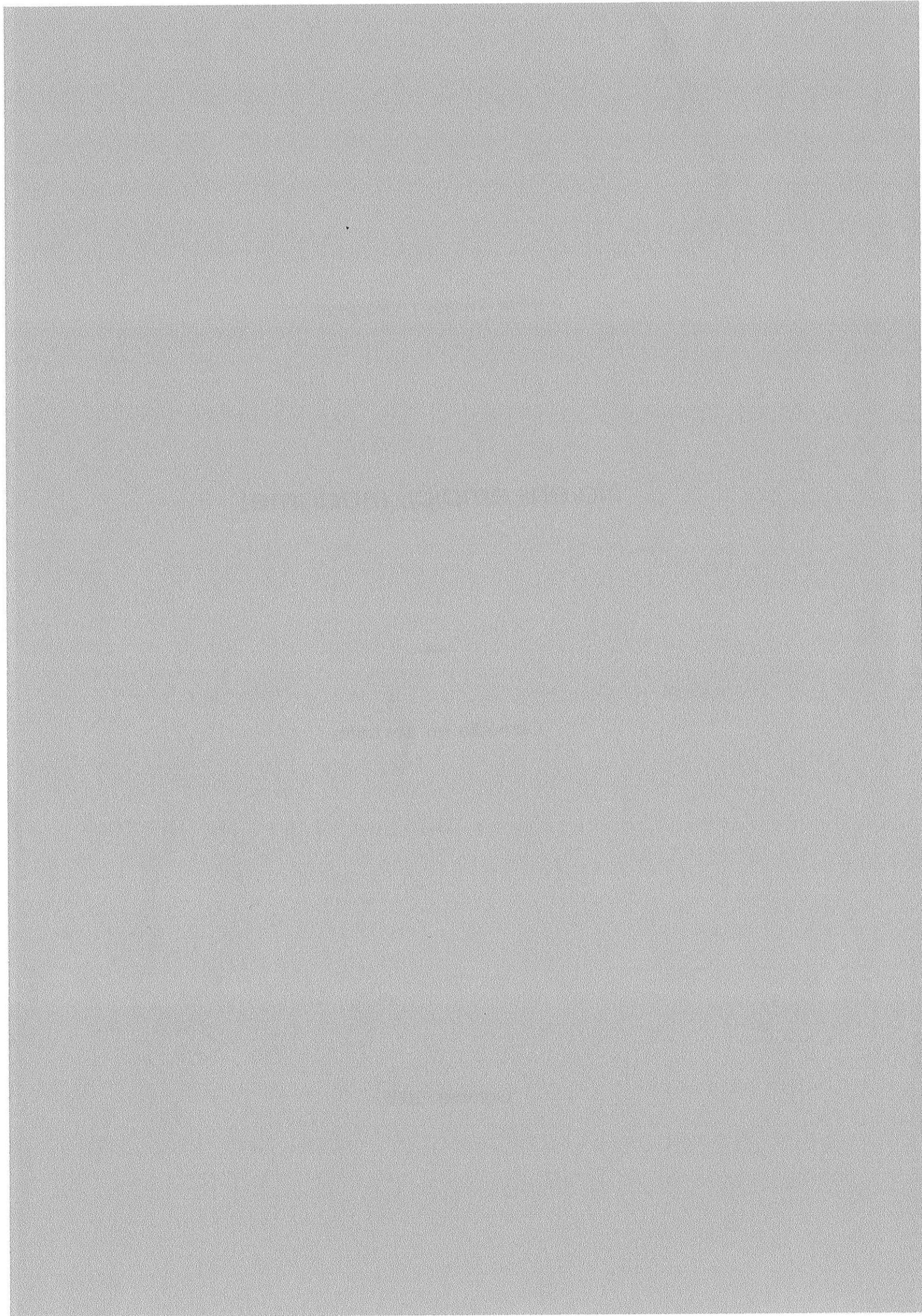

Pere Vergés i Villalonga

No ens empipi, madame!

Comèdia en tres actes

Octubre 2005

Observacions sobre la comèdia « *No ens empipi, madame!* »

Per posar en escena, aquesta comèdia, a part del treball dels sis actors, la feina i la despesa pel decorat i vestuari, és mínima, gairebé sense importància.

Això la fa interessant per grups de teatre amb pocs recursos econòmics i escassos de personal auxiliar.

El fet de no haver de necessitar un transport especial pel decorat, la fa també fàcil de representar en llocs on la sala es tingui només disponible un temps molt limitat.

* * *

El Tema de l'obra és:

Fer canvis on no són necessaris.

No sempre és una bona idea imposar canvis en els costums d'altri, sense analitzar la situació i sense consultar les persones que en sofriran les conseqüències.

El paper principal és el de **Ramon Llobet**. És un home amb experiència, intel·ligent i reposat. Les dependents l'aprecien, li tenen confiança, i s'esplaien amb ell quan estan amoïnades. Ell les sap escoltar i aconsellar.

L'Andreu Serra, és jove i té sentit de l'humor.

L'Olga Picafort és dominadora, i creu que tot ho sap millor que ningú. S'acaba de casar amb l'amo i vol cuidar-se de la gestió de l'establiment i fer-hi canvis, *importants*, segons ella.

Enric Vilaplana, Amo d'un establiment que rutlla molt bé. És un superior que tracte bé els seus empleats. S'ha casat fa molt poc temps amb **l'Olga Picafort**. **La Magda** i **la Gloria**, són molt bones dependents.

* * *

El lloc és: la rebotiga d'una botiga. Establiment de luxe, tipus merceria – perfumeria, on venen aquelles coses que les dones porten sota el vestit, al cap i a la cara.

La clientela és una parròquia **molt exigent**.

Els empleats estan contents, el negoci rutlla i rendeix bé.

* * *

* * *

Personatges :

Enric Vilaplana	Amo del negoci
Olga Picafort	Muller del Amo (Vilaplana)
Ramon Llobet	Empleat al magatzem
Andreu Serra	Ajudant del Ramon Llobet
Magda	Dependent a la botiga
Gloria	També dependent a

Decorat únic:

Representa una **rebotiga** d'establiment. Local senzill que serveix per desempaquetar la mercaderia i per reunir-se els empleats, etc.

Dues, o tres, sortides o portes. Una per passar a la **botiga**, les altres per anar al despatx, als lavabos, a la cuina, a l'eixida o pati i sortir al carrer del darrera .

Una taula per escriure, telèfon, caixes d'embalatge, algun prestatge, un o dos tamborets, dues cadires, etc.

Vestuari : 2 Bates de dependent a. Una perruca, ulleres de sol grosses. Uns guants, Borsa de mà.

Bata per l'empleat del magatzem i el seu ajudant (aquesta no necessària)

Temps : actual. (avui i sempre)

* * *

No ens empipi, Madame! / Comedia / Octubre 2005

Acte I

Ramon *El Ramon, assegut a la taula, escriu)*

Gloria *(entra excitada)* Ai! Sr. Ramon, no sap quina "tia" he hagut d'aguantar! Ha entrat a la botiga fumant i amb el gos. Sense saber que volia. Ho ha remenat tot, tot cregui'm! Ha estat una hora emprovant-se guants i mossegant-los per treure-se'ls i ha deixat pixar el gos davant del taulell. Finalment ha comprat només un metre de cinta pel gosset i exigeix que li la portem a casa avui mateix! Avui mateix! Quina barra! Si l'hagués vista Sr. Ramon escampant la cendra de la cigarreta per damunt del taulell! Un espantall La mala... Cregui'm que he sentit ganas d'esgarrapar-la. Estic que trino!

Ramon I tu què has fet?

Gloria Jo? res. Què havia de fer? Jo anava dient-li: "No té importància Sra. Ja ho netejaré. Són coses que passen. Com vostè mani Sra. No faltaria més. Com vostè vulgui. A la seva disposició senyora"
Ai! Sr. Ramon li haguera tret els ulls, cregui'm.

Ramon *(consolant la Gloria)* Calmat Gloria, calmat. Apa ves i pren-te una tassa de til·la ben calenteta i et calmaràs. No totes les parroquianes són iguals. Oi?

Gloria Té raó Sr. Ramon. Sort tenim de vostè! que ens escolta i amb qui ens podem esplaiar! Altrament no sé si ho podrien aguantar.
(Surt la Gloria per la porta de darrere, que condueix a la cuina, lavabos, i sortida al carrer de darrere, etc En Ramon seu i tot seguit entra l'Andreu)

Andreu Hola Sr. Ramon. Què li passa a la Gloria? He vist que estava molt seria.

Ramon Doncs que s'ha presentat una altra d'aquestes clientes que els agrada fer la guitza i martiritzar les dependentes i la pobra Gloria hagut de suportar-la una estona.

Andreu I el Sr. Vilaplana que hi diu d'això? Ell que és l'amo, no pot fer-hi alguna cosa?

Ramon No si pot fer gairebé res. Ell diu, i té raó, que són coses de la feina, d'aquest negoci. A mi em preocupen les nostres dependentes. Pobres noies tot el dia gairebé dretes i haver de suportar de tant en tant certes coses.
El Sr Vilaplana té bon caràcter i ens tracta molt bé a tots, el negoci rutlla i

rendeix bé, però no m'estranya que quan entra una d'aquestes parroquianes tant arrogants i les humilia, elles estiguin a punt de perdre l'autocontrol. Tinc por que qualsevol dia alguna d'elles tingui un atac de nervis.

Gloria *(torna de prendre's la til·la i surt per l'altre porta per tornar a la botiga mentre diu:)*
Tant de bo que avui no n'entri cap més com la que he hagut d'aguantar fa una estona.

Andreu Sr. Ramon, allà fora han descarregat el material de Can Fabregues vol que...

(Entra la Magda, per la porta que dona a la botiga, amb el cap baix. Fa cara de cansada, d'avorrida com si no tingués ganes de viure. Seu al tamboret i diu:)

Magda No sé què em passa. Em fa mal tot i no em fa mal res, Sento una mena de tristor dins meu. Fa dies que menjo sense gana. Sembla com si hagués perdut les ganes de viure.

Ramon *(per a dir alguna cosa)* Sí, que fas mala cara. Et veig empiocada. Fas cara d'enyorament. Que penses en algú que t'agrada i tens ganes de veure? A la teva edat això ja passa...

Magda Ai! Sr. Ramon vostè... sempre insinua en la mateixa direcció No!... No enyoro ningú en concret! Què s'imagina vostè?

Ramon *(Seré, però "tocat" per la reacció de Magda, deixa anar sense pensar:)* Doncs noia, potser t'has espatllat de pit!

Magda Espatllat de pit? Què vol dir? No ho havia sentit dir mai, això de "espatllat de pit" *(La Magda diu això baixant els ulls cap la seva pitrera i pregunta:)* Què vol dir Sr. Ramon?

Andreu *(fent mofeta)* Vol dir que a la teva pitrera li passa alguna cosa...

Magda Tu "maco" deixa la meva pitrera tranquil·la, Eh!

Ramon Escolta Magda, com que tu t'interesses per la medicina alternativa i ets sensible a les pràctiques esotèriques...

Andreu *(interferint)* ... i t'agrada tant la sopa de farigola...

Ramon Andreu! Siplau! Que no és cosa per fer broma.
Escolta Magda, per saber si estàs "espatllada de pit" s'ha de comprovar si actualment tens un braç més llarg que l'altre.

Andreu Ondiaaa! *(ho diu en veu alta)* Un braç més llarg que l'altra!

Magda *(no diu res, reacciona només estirant els braços endavant amb les mans juntes, fent intents per a mesurar la llargada)*

Ramon Així no es veu. T'ho ha de mirar una persona que hi entengui i ho sàpiga fer. Quan jo tenia la teva edat també em vaig "espatllar de pit" i una veïna del barri on vivíem, em va "arreglar". Jo ho sé fer, perquè ho vaig veure fer tantes vegades! Fins i tot he "arreglat" amb èxit varies persones.

Magda *(mirant amb cara de súplica el Ramon)* Sr. Ramon, vostè no em podria mirar si n'estic d'espatllada de pit?

Ramon *(tot estarrufat i parlant amb parsimònia, com un GURU)*

És clar que sí, dona! Però és cosa de confiar en mi, altrament no val la pena. Ara tot ho arreleu amb pastilles i supositoris, Anys endarrere la gent s'havia d'espavilar, perquè no tenia el "seguro". Cada vegada que s'avisava el metge s'havia de pagar "trinco - trinco i la gent intentava curar-se amb cataplasmes, purgues,...

Andreu I lavatives!

Magda *(convençuda i mig preguntant)* Sr. Ramon, si li plau miri'm si estic espatllada de pit. Home!

Ramon On? Aquí? No sé si... No és mala idea fer-ho ara. Només manca uns minuts per tancar. Així sabrem com estàs.

Magda Què en sap del Sr. Vilaplana? Encara està de viatge de negoci?

Ramon Sí. Encara. Fa dies que no en sé res. M'estranya que no tinguem notícies.
(A l'Andreu:) Andreu, sisplau, ves ajuda la Gloria a tancar.
(El Ramon cerca una paret lliure, mentre Andreu i Gloria tornen)

(A la Magda:) Això que farem ara és per a mirar com estàs, ni fa mal ni és perillós, només és una mena de test.

(Entren l'Andreu i la Gloria. Ell li va explicant, amb gests el probable espatllament de pit de la Magda. Fa gests allargant els braços com si se'ls volgués mesurar i queden a l'expectativa.)

Gloria No li fa res que em quedi Ramon? L'Andreu m'acaba de dir que la Magda...

Ramon No. no ja us podeu quedar. Teniu ocasió de veure una cosa que ja no sap fer gairebé ningú, ningú.

Que Magda som-hi? Sí? Doncs apa, descalça't

(En Ramon situa la Magda, descalça, d'esquena contra la paret mentre li diu:)

Ara recolza bé les espatlles contra la paret i manté els peus ben junts i relaxa't tant com puguis. Respira a fons, relaxa't, relaxa't.

(Silenci total) Tot seguit en Ramon davant d'ella, allargant les dues mans, li agafa amb els dits, els dos polzes d'ella. Li estira els braços cap avall, verticals, paral·lels al cos i, poc a poc, els va pujant fins tenir-los en creu. I li diu:)

Manté les espatlles contra la paret.

(El Ramon recula poc a poc, ajunta els braços de la Magda fins que les polzes d'ella queden davant del nas d'ell. Continua el silenci i ell, amb veu pausada, diu:)

Sí. Em sembla que sí.

Magda *(amb veu ansiosa)* Sí, què?

Ramon Sí Magda. Estàs espatllada de pit!

Gloria I ara què? On et fa mal Magda?

Andreu Renoi! Tens un braç més llarg que l'altre. Però mirant-te de perfil, costa creure que tens el pit malament!

Ramon *(que veu la preocupació a la cara de Magda)* Si vols « t'arreglo»

Magda I com m'arreglarà. No seria millor que vagi a veure un especialista?

Ramon No dona. No. Ja que hi som posats t'ho faig ara i si quedes bé, demà ja faràs una altra cara.

Magda De debò Sr. Ramon? I com m'ha d'arreglar?

Andreu *(a cau d'orella de la Gloria, però que es pugui escoltar)*
Ara li escurçarà un braç?

Ramon No li facis cas. No t'escurçaré res Magda. Calça't i seu al tamboret.

Magda *(amb recel seu al tamboret)*

Ramon Ara, asseguda com ets, manté les dues mans a la falda, el cap dret i el cos relaxat, tant com puguis. Ja sé que no és fàcil, però intenta fer-ho.
Jo, darrera teu, amb una mà a cada espatlla teva, apuntalaré el meu genoll al mig de la teva espinada.

Andreu *(a la Gloria)* Al mig de l'espinada, ha dit?

Gloria *(respon la Gloria)* Vols dir que sap què fa?

- Ramon Quan tu menys t'ho esperis, faré una estrebada, seca, ràpida, contra el meu genoll. Només un instant. No tinguis por. He!
- Magda Sr. Ramon, que no vull anar a parar Urgències, jo! No em farà mal, oi?
- Ramon No dona. No. Que no saps que jo a vosaltres no us faria mal per res del món? És possible que notis un "crec" sec, al mig del pit i prou. Ni té n'adonaràs. És cosa d'uns segons.
- Gloria Serà molt fort el "pet" vull dir el "crec"? El podrem sentir nosaltres?
- Andreu No siguis tòtila Núria, aquí no petarà res. Això que fa el Sr. Ramon és una cura tradicional, sense pets ni llufes.
- Ramon Apa Magda, prepara't. Estigues tranquil·la, quieta i relaxada. T'agafo les espatlles, apuntalo el meu genoll a la teva esquena... i quan menys t'ho pensis... un, dos... un, dos... un dos... tres! Ja està
Veus com no t'ha passat res Magda! Que, has notat el "crec"??
- Magda Sí, sí que he notat el "crec". *(Aquí una curta pausa per a crear expectació!)* El "crec" de la sivella del sostenidor que amb l'estrebada que vostè m'ha fet, s'ha trencat!
(Aquí, en Ramon ha de fer el sorprès i el torbat. Per sortir de la situació diu:)
- Ramon Però, oi que ara respires millor?
- Magda Home, amb el sostenidor fluix, doncs sí, Sembla que sí, que respiro millor. Em sento més lliure.
- Ramon Demà ja em diràs com et trobes. Vinga, pleguem que s'ha fet tard.
- Magda Vaig a mirar com ha quedat la sivella. No m'agrada anar tant "suelta"
- Andreu, Gloria i Magda *surten gairebé junts dient: Fins demà Ramon. Adeu.*
(Al mateix temps, sóna el telèfon. El Ramon l'agafa.)
- Ramon Casa Vilaplana, digui, Ah! és vostè Sr. Vilaplana. No fa gaire parlàvem de vostè. Una notícia important? Una sorpresa? Que s'ha casat! Renoí! quin viatge de negoci! Si que ho portava callat! En hora bona Sr. Vilaplana. Aquí tot va bé, com sempre. Ah! La seva muller vol...
No. No diré res a ningú. Bé, bé. Doncs l'esperem Sr. Vilaplana. Adéu, Adéu! *(Penja i parlant amb ell mateix:)* Qui ho havia de dir! Qui ho havia de dir! S'ha casat i la seva dona ja vol fer-se càrrec de la botiga!
Ja veurem, ja veurem, quina mena de "negoci" a fet.

Teló.

Només tancar i obrir, o una pausa molt curta,

El següent dia: *En Ramon, l'Andreu i la Gloria a l'escenari/ És el mati, abans d'obrir la botiga. Esperen l'hora per fer-ho. Un llegeix el diari, l'altre es posa la bata, etc. Magda entra l'ultima*

Magda *(entra, contenta, alegre)* Bon dia a tothom!
Ai! que bé que em sento. Ahir vaig sopar amb una gana... He dormit com un àngel, creieu-me. Diumenge aniré a la platja. Vull posar-me "morena"!

Gloria Així que aquella estrebada d'ahir, pel que es veu, t'ha anat bé, oi?

Magda Doncs sí. Es veu que sí. Gràcies Sr. Ramon. Moltes gràcies!
(Li fa un petó a la galta al Ramon)

Ramon Veus dona? Ho veus! No hi ha com tenir confiança. Tenir fe. Sigui amb el que sigui. Tenir il·lusions!...

Andreu *(para la galta)* I a mi no me'n fas cap de petonet?

Magda *(sense respondre l'Andreu, només li «clava» una mirada)* Ja torno a sentir ganes de viure... Aquest vespre m'agradaria anar a sopar a fora. Telefonaré un noi que conec...

Andreu I que et sembla si et convido jo. Jo, avui vespre, no tinc cap compromís i si tu vols...

Magda Tu no portes barba. Aquest noi que telefonaré, en té unaaa... que quan se m'acosta em fa unes pessigolles...

Ramon Apa, aneu, aneu! que ja és l'hora d'obrir
(Gloria i Magda surten fan mutis vers la botiga)

Andreu Que li sembla Ramon si entro aquell material que hem de desempaquetar?

Ramon Sí. Ja el pots entrar

Andreu *(fa mutis per l'altra porta)*
Mentre torna l'Andreu el Ramon aparta el tamboret etc. per a crear espai pel que entrarà l'Andreu. Por ser una caixa de cartró, l'emballatge d'una Tele, etc.)
L'Andreu, amb un carret, entra la caixa..
Tots dos es disposen a controlar la tramesa.. L'Andreu li dóna al Ramon una llista, del material, etc. i obra la caixa. En Ramon seu a la taula on hi ha el telèfon.

- Ramon Ja pots començar, Andreu!
- Andreu *Treu de la caixa els articles, un a un. Poden ser unes capsas de merceria, perfumeria etc., bosses de plàstic transparent, com les de les mitges etc., i dicta al Ramon)*
- Referència: 5210, Supersexy número 22, Nuit d'Amour 23, Afrodita 24
- Ramon No tant de pressa! No tant de pressa! que ho haig d'anotar!
- Andreu Que se li escalfa el llapis Ramon?
- Ramon Apa, vinga, segueix!
- Andreu *(Dit poc a poc, un a un)* 1332 « Suspiro de Amor » ; 3412 « Sabor a ti » ; 8015 Lowe for You ; 1333 Amour Fou ; 1620 Intimitat 1624 Petons de Foc, 1630 Caricies, 2420 Seducción, 2422 Encanto...
- Vilaplana *(Entra, porta un paquet mida capsas de sabates preparat com a regal)*
Bon dia, Bon dia! Hola Ramon, hola Andreu. Que, com va tot això?
- Ramon Bon dia, bon dia, Sr. Vilaplana! Jo ho veu l'enrenou que tenim aquí.
- Vilaplana Això és senyal que es treballa. Que, moltes novetats?
- Ramon Doncs, no. Tot va bé. Si no fos que, de tant en tant, entra alguna parroquiana amb ganes de fer la guitza! Com anat el viatge de "negoci"? *(li fa l'ullet)*
- Vilaplana Molt, molt bé. Amb ganes de repetir. Andreu, sisplau, porti aquest paquet a l'adreça que he anotat. Sap on és?
- Andreu *(Mirant l'adreça del paquet)* Sí, sí. Ja sé on és. Hi vaig ara?
- Vilaplana Sí. Sisplau.
- Andreu *Surt dient.)* Fins després.
- Magda *(entra esverada, nerviosa, excitada,.)* Això s'ha d'acabar! Haver d'aguantar « ties » com aquesta...
(sorpresa) Ah, Sr. Vilaplana, que tal, que tal?
- Vilaplana Jo, bé, però... què li passa Magda?
- Magda Una altra d'aquelles clientes que vostè ja sap, Anat d'un pel que no... Estic que no puc més.

- Vilaplana Què volia?
- Magda Sostenidors! Però quins sostenidors, mare meva! Així, Així!
(Fa el gest d'uns pits molt grossos, com melons)
 I Com que no li han agradat els 20 models que tenim, doncs l'hagués sentida! "Que som una botiga de mala mort, que no estem el dia, que jo no sé vendre, que l'aire condicionat està massa baix..."
 I no vulgui saber que més. I tot això, tirant-me el fum de la cigarreta a la cara...
 M'he hagut de dominar per no agafar-la pels cabells i treure-la de la botiga... Encara tremolo de ràbia...
- Vilaplana Sort que no totes són iguals. Són coses de la feina ja ho sap. Magda, vosaltres esteu a primera línia.
- Ramon *(Consolant la Magda)* Bé dona, Si no teniu gent a la botiga, ves i pren una tasetta de til·la i...
- Magda Ara és hora que ve clientela. No vull que la Gloria estigui sola. *(Torna a la botiga)*
- Ramon Sr. Vilaplana, ara que estem sols, i vostè ja ha fet el seu viatge de "negoci", li vull parlar a fons d'aquest problema.
 La veritat és que gairebé no sé com dir-li, com exposar-li la idea que tinc, perquè aquestes noies, unes noies que valen molt per la feina, es puguin relaxar, Millor dit, desfogar dels estats de nervis que han de sofrir de tant en tant.
 Em temo que si no fen res, algun dia la Magda o la Gloria tindran un atac de nervis
- Vilaplana Digui Ramon, ja sap que a mi les seves idees m'interessen. Ja em coneix prou Ramon.
- Ramon Sí. si però és que es tracta d'una cosa poc comuna i una mica estrofolària. No sé si...
- Vilaplana Sense por Ramon, expliquis. Què li puc dir? que no m'agrada. Apa expliqui'm la seva idea, home, que ja sento curiositat per saber de què va.
- Ramon Bé doncs... fa uns dies, vaig llegir que al Japó algunes empreses posen a disposició dels seus empleats uns maniquins que són la reproducció exacta del xef que els mana.
 I quan algun subordinat s'excita per l'arbitrarietat, mal tracte o la duresa de les ordres rebudes i sent ganes de clavar un clatellot al seu superior - com que, s'ha de reprimir- tant aviat com pot, es trasllada al lloc on tenen el maniquí del seu xef, i allà dins, sol en la intimitat, es desfoga insultant, maltractant i apallissant-lo sense límit.

Tot hi és permès, puntades de peu al cul, ensenyar-li la llengua, fer-li botifarra... Tot el que vulgui...

Vilaplana Renoi! Ramon...

Ramon Creuen que aquesta practica, evita depressions, atacs de nervis, el malestar i millora l'ambient dins l'empresa, i com a conseqüència, millora també el rendiment.
Que li sembla si nosaltres instal·lessin un maniquí aquí per...

Vilaplana Ramon! Ramon! Això que diu que fan al Japó pot ser una bona idea allà. Però... no voldrà que posem un maniquí aquí amb la meua cara perquè les dependents li facin botifarra, li donin mastegots, puntades de peu al cul... Home...
Jo les tracto bé. De mi, no tenen queixa, crec!

Ramon Prou que ho sé i ho veig Sr. Vilaplana. Jo no penso amb un maniquí amb cara de vostè.
Jo havia pensat amb un maniquí amb cara de dona. Vestida com alguna de les clientes que ens empipen tant. Amb una expressió de cara antipàtica. Com la d'alguna de les "ties" que, de tant en tant, han de suportar les dependents.

Vilaplana Aaah, ah, això ja és una altra cosa! Però, vostè ja ha pensat en el consum de maniquins que tindrem, si han d'aguantar clatellots, puntades de peu al cul, estirades de cabell...? Un maniquí fet per encàrrec com el que proposeu, déu ni do el que deu valer...

Ramon Però, deixant a part l'aspecte econòmic, vostè estaria d'acord en fer l'experiment? En posar en practica el sistema? Sigui'm franc Sr. Vilaplana.

Vilaplana Doncs sí. Si el preu és raonable, és clar.

Ramon I si el maniquí ens el féssim nosaltres mateixos? També estaria d'acord?

Vilaplana Home Ramon, a mi no m'entusiasma gens posar-me a construir un maniquí de sexe femení de mida natural. Construir dones artificials no és la meua especialitat...
Si se'n vol cuidar vostè... per mi, ja pot tirar endavant el projecte.

Ramon Doncs el projecte ja està a punt. El maniquí l'he fet jo a casa i ja el tinc aquí, amagat allà fora a l'eixida. No ho sap ningú.
I com que vostè ja està d'acord, només cal que decidixi quan vol fer la presentació de la Madame Empipadora, a les dependents.

Vilaplana Fins i tot ja la «batejat? Miri Ramon abans de fer la presentació vull veure com és aquesta «Madame» que haurà d'aguantar tants clatellots, no vull fer el ridícul davant d'elles.

Ramon Anem a l'eixida i la veurà. *(tots dos, fan mutis)*
(l'escenari buit. Des de dins se sent el Vilaplana que exclama:

Vilaplana Renoi !! Renoi Ramon!!

(Tornen tots dos a l'escenari)

Vilaplana Ramon vostè és un dimoni. Ja sé que és un "manetes", però no sabia que per a «l'art plàstic» tingués tanta imaginació!
Després de veure la Madame, penso que és millor que la presentació a les dependentes la feu vós. Vós sabeu com s'ho fan al Japó i ho pot fer amb més detalls que jo.
I... si s'ha de fer una demostració... Jo no faria gaire bona fila fent botifarra al seu ninot o donant-li una puntada de peu al cul.
M'entén, Oi? *(petita pausa)* Ara haig de sortir. Quan torni a venir és possible que vingui amb la meva muller. Ara, Ramon, ja pot comunicar que m'he casat i que la meva muller es vol cuidar de la gestió de la botiga.
(Posant-li la mà a l'espatlla del Ramon amb senyal de complicitat diu:)
Estic impacient per saber com serà la presentació de la seva Madame. *(Fa mutis En Ramon seu a la taula).*

Andreu *(entra)* Hola. Ja és fora el Vilaplana?

Ramon Sí. Acaba d'anar-se'n.

Andreu Que? continuem desempaquetant això?

Ramon Primer t'haig de confiar una cosa. *(Ho diu aixecant-se i apropant-se a l'Andreu)* He parlat amb en Vilaplana i tinc de posar en practica un sistema que utilitzen al Japó... i tu m'hauràs d'ajudar.
Vine i anem a l'eixida, perquè val més una imatge que mil paraules.
(Comencen a caminar direcció la porta. En Ramon li explica....)
Al Japó algunes empreses, tenen uns...
(Ja no s'ha de sentir res més i l'escena queda buida uns moments)

Andreu *(Exclamació en veu molt alta des de dins)* Buauuuu !

(Tot seguit tornen a l'escenari portant el maniquí que ha construït el Ramon L'entren ben tapat, que no es vegi res -més que un maniquí, és un ninot- amb cara de dona- El cos pot ser un bust d'emprovar vestits dels que usen les modistes. El cap: una pilota, mascara, perruca, arrecades, etc. etc. El situen en un racó de l'escenari, poc a la vistai tapat)

- Ramon *(a l'Andreu:)* Jo vaig al lavabo. Tu ves i digues a la Magda i a la Gloria, que vinguin aquí. Us haig de comunicar unes novetats de part del Sr. Vilaplana. *(fa mutis)*
- Andreu *(Fa Mutis)*
- Magda, Gloria i Andreu *(Entren. Esperant que arribi el Ramon, conversen).*
- Gloria Andreu, segur que tu no saps res del que ens han de comunicar?
- Andreu *(amb cara d'innocent)* No. Jo no sé res. Pot ser serà sobre el tema de les rebaixes i les ofertes.
- Magda *(dirigit a la Gloria)* Què volia aquella dona que portava un barret amb una ploma de galldindi?
- Gloria No t'ho pots imaginar! agafat fort! Volia unes lligacames! Sí. tal con sona, unes lligacames! I quan li he dit que no en tenim, perquè de lligacames ja no se'n porten, saps que m'ha dit? M'ha dit amb desdeny: « Vosaltres, les joves, no porteu ni lligacames ni calces, una cinta de dos dits i prou! On anirem a parar, on anirem a parar!”
Sort que ja era hora de tancar altrament...
- Ramon *(Entra fregant-se les mans. Actitud de sentir-se important)* Doncs bé, com us ha anunciat l'Andreu... us haig de comunicar dues novetats importants. La primera: Que el Sr. Vilaplana s'ha casat. i pel que m'ha dit, la seva muller té la intenció de fer-se càrrec de la botiga i ell es dedicarà a cercar productes nous.
- Gloria i Magda *(Conjuntament)* Que s'ha Caasaat?
- Andreu I la seva dona ja vol actuar de mestressa! Ai! que patirem!
- Ramon La segona novetat: Vol posar en practica, o sigui a la vostra disposició, un sistema que utilitzen els Japonesos...
- Gloria *(interrompent)* Ja ho sé. Haurem de fer Yoga cada dia abans d'obrir...
- Andreu Res de Yoga. És un sistema, perquè us calmeu, us calmeu, i no tingueu de beure tant de til·la.
- Magda No deu voler que, en lloc de beure til·la, ens posem supositoris, oi?
- Ramon Ni Yoga ni supositoris. Oi que de vegades heu sentit ganes de bufetejar alguna d'aquestes « ties » que us empipen tant i no heu pogut fer-ho? Oi, que sí? Doncs ara ho podreu fer!

Gloria Que està de broma Sr. Ramon? Podrem donar castanyots a la clientela grollera que es passa de mida i emprenya fins que no podem més?

Ramon Gairebé, gairebé. I puntades de peu al cul també!

Andreu Ondia! Quins «cacaus» que s'armaran a la botiga!

Ramon No. A la botiga cap «cacau» he! Serà aquí dins. Ajuda'm Andreu.
(El Ramon, ajudat per l'Andreu, destapen i situen el ninot al lloc on ha de ser apallissat)
 Us presento Madame Empipadora!, des d'ara, forma part de la nostra "plantilla".
 Ella contribuirà a calmar els vostres estats de nervis quan alguna parroquiana us emprenyi massa.
 Quan alguna de vosaltres estigui que trini i ja no pugui més, que vingui aquí dins i s'esbravi amb ella. Tant de paraula com d'obra, Tot és permès, clatellots, insuls de tota mena, puntades de peu al cul, el que tingueu ganes de fer-li. L'objectiu és, que quedeu ben desfogades. He? No mireu prim.
 Quina de vosaltres vol fe la primera prova? Endavant sense por ni miraments.
 Tu Magda, pensa en aquella que et va insultar mentre et tirava el fum de la cigarreta a la cara. Pensa-hi. Acosta't i fot-li un clatellot, com si fos ella. Apa! coratge!... No tinguis manies.

(Mentre la Magda dubta...)

Gloria Ara penso en la "mala sort" que vaig haver de servir abans d'ahir
(S'ha avança a la Magda, i dona un fort mastegot al ninot, que trontolla i cau, li salta la perruca, etc, ha de ser un "bon" mastegot, que impressioni el públic.)

Andreu *(cuita a posar dreta la MADAME, endreçar-li el vestit i perruca i diu amb segona intenció)*
 Ara tu Magda, altrament et tornaràs "espatllar de pit".

Magda Em sembla "bufo", que el ventallot el rebràs tu si no deixes d'al·ludir la meva pitrera. He?
(Es decideix i venta un parell de ventallots etc. al ninot, que també trontolla)

Ramon Molt bé! molt bé! Ella és aquí per a rebre bufetades i cops de vosaltres.
(Mentre li endreça el vestit a MADAME :).
 Ja ho sabeu: clatellot que va i clatellot ve. No oblideu que també us pot anar bé, fer-li botifarra.
 Ara ja sabeu com funciona el sistema. A partir d'ara, teniu Madame Empipadora, a la vostra disposició.

Teló

Acte III

No ens empipi, Madame.

(Andreu i Ramon a l'escenari ordenen papers, caixes, prestatges etc)

Andreu Ramon, no sap quan coneixerem la dona del Vilaplana?

Ramon Exactament no, però em sembla que serà aviat.

Andreu Ja veurem si es podrà concentrar gaire en el negoci!

Ramon Per què no ha de poder?

Andreu No fa gaire que s'ha casat i deu pensar en una altra cosa!
Que no ens faci anar de bòlit... i no ens faci posar nerviosos...

Ramon Calma, Calma, no pensis amb nervis ni neguit, Calma. calma.

Andreu Parlant de nervis, jo a vostè, Ramon no l'he vist mai nerviós ni excitat en cap situació. Com s'ho fa? Com s'ho manega? No li ha sortit mai foc pels queixals a vostè?

Ramon Només és qüestió de combinar i de mentalitzar-se.

Andreu Expliqui'm el seu sistema, sisplau ?

Ramon T'ho explicaré: Com que pot passar que jo, m'exciti, m'emprenyi i em surti foc pels queixals, com dius tu, he pres mesures i he fet una mena de càlcul de possibilitats, combinat amb força de voluntat.

Andreu Utilitza un mètode científic, oi?

Ramon No. No és cap ciència. El sistema és el següent: Jo m'empipo molt, molt, quan el Barça perd a casa. I actualment també m'empipa molt, molt, quan em toca arreglar el mecanisme del tendal.

Andreu Ho sigui, dues coses que a vostè el fan emprenyar molt, molt i excitar els nervis. I què fa si passa una cosa o l'altre?

Ramon Encara no he acabat. Jo em dic: només m'excitaré si les dues coses passen el mateix dia i que el dia sigui un dimecres.
Faig una meditació profunda i m'autosuggero, amb la idea que res no em pot fer empipar, res, res. Res! Només si coincideix el fet, de la derrota del Barça a casa, el tendal espatllat i en dimecres. I això és el meu sistema.

Andreu Aquesta coincidència no es pot donar gairebé mai!

- Ramon Naturalment que no! Pasi el que passi sempre reflexiono: "Mentre el Barça no perdi i no s'espalli el tendal" Tranquil Ramon, tranquil. Com que no arriba mai, per això em veieu sempre seré i tranquil.
Oi que ho has entès Andreu ?
- Andreu Entès, entès... Què vol que li digui...
Què li sembla Ramon si continuem controlant això de Can Fabregues? *(ho diu indicant la capsa)*
- Ramon Sí. si. Enllestim-ho. Ja pots començar, però a poc a poc, que et pugui entendre.
- Andreu *(treu, com abans, material, de la caixa)* Referencia 1224: Fasinacion. 1237 Caricia, 1245 Lluna plena...1286 Eva...
(Magda entra. Està excitada, nerviosa i l'Andreu para de dictar. Ramon i Andreu miren "freds" i tranquils què farà ella.)
- Magda *(S'encara al ninot, li venta un parell de mastegots, una puntada de peu al cul. La insulta:*
Bestia!, descarada! Pudenta! *(Gira cua i sense mirar els dos homes fa mutis per on ha entrat)*
- Ramon Andreu, segueix!
- Andreu Sexil 2240, Venus 2241, Afrodita 2242...
- Ramon Para! *(va fins al ninot li endreça el vestit, la perruca, etc.)*
- Andreu Sembla que s'ha desfogat bé la Magda, oi?
- Ramon Sí. Però la Madame ja veus com ha quedat! Mig desmanegada!
(Mentre el Ramon endreça el vestit de Madame, entra Vilaplana)
- Vilaplana *(Entra)* Bona tarda! Com va això Ramon? Hola Andreu.
(Senyalant la Madame...) Que, com es troba la Madame?
- Ramon Una mica desmanegada, però encara aguanta...
- Vilaplana L'han feta servir molt?
- Andreu No té temps de refredar-se! Fa uns moments la Magda la deixada baldada.
- Vilaplana *(s'acosta a la porta.)* Olga, sóc a aquí. Vine, passa.

(Olga apareix al marc de la porta sense acabar d'entrar. Com si tingués por de tacar-se el vestit. Fa cara de decepció, mirant de dalt a baix. Entra del tot i sense fer cas ni mirar els tres homes exclama:)

- Olga Quin desordre! I això Enric, quina "secció" és exactament?
- Vilaplana Aquest espai ens serveix per fer-hi feines com la que estant fen ara mateix, per reunir-nos... Em permets que et presenti...
- Olga *(sense deixar acabar la frase de Vilaplana)* Aquesta taula quedarà millor aquest costat... els prestatges a l'altra paret estaran més bé. Aquest tamboret sobra...
- Vilaplana Com et deia, Olga, et presento el dos nostres col·laboradors: El Sr Ramon Llobet i l'Andreu Serra... La meva muller: Olga Picafort.
- Ramon Molt de gust i ben vinguda Sra. Picafort.
- Olga *(s'ha n'adona del ninot i exclama)* Què és això? Què hi fa aquí aquest espantall? Quina broma és aquesta? Enric, t'exigeixo una explicació ara mateix!
- Vilaplana No és cap broma. És una idea del Sr. Ramon Ell mateix t'ho explicarà.
(De cop i volta, amb una revolada entra la Gloria. Cara de ràbia. Poc a poc, com una "tigressa", ignorant els altres, s'acosta al ninot. S'atura davant i l'escriu:)
- Gloria Prou! Ja se n'han inflat els nassos! Paparra de segona mà, Malasort! Que tens una cara per espantar el Dracula.
Mira que tractar la gent d'aquesta manera! Què t'has cregut merdosa! Només perquè el teu home està carregat d'Euros, ja et creus amb dret d'humiliar-me, arrogant de via estreta?
*(Els tres homes han de fer el paper d'indiferents, com si no passés res, com si presenciar aquesta escena no fos res de nou per a ells.
L'Olga s'ha de quedar mol sorpresa, "boca oberta" mirant l'un i l'altre..
La Gloria fa intenció de tornar a la botiga. En Ramon li talla el pas i diu:)*
- Ramon Gloria Stop! Encara estàs molt excitada. Per què no l'estoves una mica?
- Gloria *(sense dir res, torna cap el ninot i li dona un clatellot i una puntada de peu al cul, mentre li diu:)*
I això perquè no et quedin més ganes de fer la guitza!
*(Respira a fons, s'allisa la bata, el cabell, i amb posat de tranquil·litzada, somriu al Ramon i li diu, tornant a la botiga:
Gracies pel consell Sr. Ramon. (fa mutis)*
- Olga Això és una casa de bojos. Aquesta noia està tocada de l'ala. Li falta un bull! S'ha la de mirar un metge!

- Ramon *(S'acosta al ninot i mentre li endreça el vestit, barret, perruca etc. diu:*
Sra. Picafort, això és el nostre metge.
- Olga Enric, vull saber que vol dir tot això! Tens molta més gent tocada del bolet treballant a aquí?
- Vilaplana Es tracta del que podrien dir-ne una mena de psicoteràpia. El Sr. Ramon t'ho aclarirà. Ara haig d'enllestir una cosa amb l'Andreu. Ja torno.
Andreu, vingui amb mi al despatx sisplau. *(Vilaplana i Andreu fan mutis)*
- (Ramon i Olga sols. Un moment sense dir res)*
- Ramon La veig una mica impressionada Sra. Picafort.
- Olga Una mica no, deu ni do! Un psicodrama com aquest no me l'esperava.
- Ramon *(li acosta el tamboret)* No li fa res seure un moment Sra. Picafort?
- Olga No, al contrari. Encara em tremolen les cames! Sr. Ramon me'n pot fer deu cèntims del que passa aquí?
- Ramon Sra. Picafort, no ha fet mai de dependentia vostè... darrera d'un taulell?
- Olga No. Per què?
- Ramon Perquè si n'hagués fet, entendria millor el sentit del clatellot i...
- Olga És que normalment els clatellots i les puntades de peu al cul, no es donen als ninots!
- Ramon Vostè s'estimaria més que els donessin a la parròquia?
- Olga Com? Repartir clatellots a la clientela?
- Ramon Miri Sra. Picafort, aquest espantall, com vostè l'ha anomenat, l'hem batejat amb el nom de Madame Empipadora, i és el que se'n pot dir una vàlvula de seguretat per les nostres dependents, quan ja no poden més dominar els seus nervis.
- Olga Ja ho he vist ja que aquí hi ha algú que no està gaire bé dels nervis.
Em vol dir d'una vegada, que passa aquí?
- Ramon Li ho diré. Entre la clientela i sobre tot la femenina, hi ha dones que són molt tocades i posades. No hi ha forma de fer-les contentes de cap de les maneres. Són les rondinaires de mena i per la més petita cosa armen bronca de la grossa.

En el fons el que volen és sentir-se importants i les pobres dependents, elles, han de suportar, l'arrogància, la petulància i fins i tot els mals tractes d'aquestes « ties ».

Olga Sí, això passa. Però...

Ramon I aquestes "ties" són tant paparres, que empipem tant les dependents fins que les pobres estan a punt de rebentar i...

Olga Perdoni ! No digui « ties » Són senyores!

Ramon Precisament són aquestes que es creuen tant senyores, tant senyores, les que jo en dic "ties". Les vertaderes senyores es coneixen per la manera com tracten les altres persones i a qui les serveix.

Olga Sí, però, de totes maneres...

Ramon Posi's al lloc d'una de les nostres dependents. Imaginis que vostè hagués de servir una clienta que l'anés burxant de mica en mica i empipant, empipant fins que vostè estigués tant empiulada que li vinguessin ganas d'esgarrapar-la. Què faria vostè?

Olga Sobretot controlar-me!

Ramon I quan ja no es pugui controlar més, què? un atac de nervis?

Olga És cosa de saber-se dominar i prou!

Ramon No. Sra Picafort, el seus nervis tampoc ho resistirien gaire estona.

Olga Ja lligo caps! vostè es va empescar aquest espantall, aquest ninot, perquè les dependents s'hi puguin desfogar?

Ramon Si sabés vostè « lo » bé que els va! Queden relaxadíssimes!

Olga No em faci riure!

(Queda pensativa, reflexiona, S'aixeca del tamboret, fa unes passes amunt i avall. Es mira el ninot de reüll... Reacciona:)

Sr. Ramon. Aquesta senyora... senyora... Com es digui! L'andròmina aquesta no la vull veure més aquí dins!

Ramon Ja sap el que diu? S'ho ha pensat bé. ?

Olga Ja ho crec! Aquesta rampoina ha d'anar fora!

Ramon Pensi amb les dependents...

- Olga Això no té ni caps ni peus. A més, el carnestoltes ja ha passat. S'ha d'acabar amb aquesta broma!
- Ramon No és cap broma Sr. Picafort. Li repeteixo que és una cosa seriosa. Totes les calderes tenen una vàlvula, perquè no explotin.
- Olga Les nostres dependents no són calderes!
- Ramon Però de pressió n'han d'aguantar molta i ha de sortir per un lloc o altre.
- Olga Sr. Ramon, aquest espantall ja m'està posant nerviosa. Faci el favor de treure-me'l del davant. Tregui'l d'aquí!
- Ramon Això és una imprudència!
- Olga Li mano que el tregui d'aquí. Ara mateix!
- Ramon Si vostè ho mana...
- (Agafa el ninot i li parla: "Amem Madame, anem". El treu fora l'escena)*
- Olga *(quan es queda sola parla amb ella mateixa)* Quina casa de bojos! M'haig de dominar, altrament m'hauran de portar a San Boi!
- Ramon *(entra. Queda callat)*
- Olga Escolti Sr. Ramon, vostè creu de debò que desfogar-se amb un ninot, relaxa?
- Ramon Al Japo ho fan i els va molt bé. Puc fer-li una proposició Sra. Picafort?
- Olga Despen de la proposició que em vulgui fer! Però... digui, digui...
- Ramon Vostè està convençuda que les nostres dependents han de saber dominar-se davant de qualsevol situació d'estress? Que no és necessari usar cap sistema, perquè es puguin desfogar i relaxar?
- Olga Sí. Convençuda del tot! Només és una qüestió d'autodomini i prou!
- Ramon Vostè estaria disposada atendre personalment determinades clientes? Vull dir, a sortir al pas i ajudar la dependenta en aquells casos que ella ja no pugui més, que ja no sàpiga que fer?
- Olga I tant! Amb molt de gust!
- Ramon Miri que em refereixo a clientes disposades a tot! Que saben fer perdre el control a dependents amb molta experiència!
- Olga Ja li he dit que sí! Això és «bufar i fer ampolles»

- Ramon Així quedem que podran recórrer a vostè, quan una d'aquestes...
- Olga Li repeteixo que sí. I així elles podran constatar com s'ha d'actuar en determinats casos.
- Ramon Moltes gracies Sra Picafort.
- Olga I, ara, vaig a mirar on s'ha ficat el meu marit! *(fa mutis)*
- Ramon *(Mirant i senyalant on a sortit l'Oiga)*
Aquesta Sra. està ben convençuda que sap dominar els seus nervis.
(Seu a l'escriptori i es posa a escriure. Passan uns moments :
- Gloria *(cara de cansada, seient al tamboret)* Estic morta de cames avui estat un dia de feina. Tinc ganes que es faci l'hora de tancar.
(Cerca amb la mirada el ninot, s'aixeca d'un salt) Ramon, on és la Madame?
- Ramon Ja no la tenim.
- Gloria Què diu ara! No faci broma, que no estic per orgues. On és la Madame?
- Ramon Ha vingut la dona del Vilaplana. L'ha mirat, no li ha fet el pes, ha dit que Carnestoltes ja ha passat i m'ha manat treure-la d'aquí.
- Gloria Ens vol privar de Madame?
- Ramon Pel que sembla, sí.
- Gloria I vostè ho accepta?
- Ramon He fet el que he pogut, però jo no mano.

Entren Vilaplana i Andreu parlant)

- Vilaplana Així Andreu, queda clar, he?
- Andreu Sí, sí, Sr. Vilaplana. Estigui tranquil.
- Gloria *(cara sèria)* Sr. Vilaplana!
- Vilaplana Hola Gloria.
- Gloria Com ha de quedar això de Madame Empipadora?
- Vilaplana Què?
- Ramon No fa gaire la Sra. Picafort, m'ha manat que la tragués d'aquí

- Andreu Bufaaa!
- Vilaplana Encara no m'ha dit res d'això!
- Gloria Si la cosa queda així, deixo la feina!
- Andreu Jo hi som!
- Ramon Permeti'm interferir. És possible que encara es pugui fer alguna cosa sobre aquest assumpte. Gloria, sisplau, torna a la botiga.
- Gloria Ai! Quina cara farà la Magda quan li ho digui! *(mutis)*
- Vilaplana Què passa Ramon? Què ha dit la meva muller?
- Ramon Doncs, que no creu en l'eficàcia de Madame i m'ha manat treure-la d'aquí
- Vilaplana Vostè no li ha explicat...?
- Ramon I tant! Però no ho ha comprès.
- Andreu *(Mirant al públic)* Això portarà cua.
- Ramon Pot ser que parlant-li... li pot fer veure que ha fet una pifiada.
- Vilaplana *(rascant-se el cap)* Hum.. No és fàcil... fa molt poc que som casats i... No ho sé. No ho sé. Quan ella diu que no... És una dona de caràcter...
- Andreu Això vol dir que és molt tossuda. Oi?
- Ramon Si no la fa baixar del ruc, ens quedarem sense dependència. Pensi Sr. Vilaplana que de dependents com la Magda i la Gloria ja no se'n troben...
- Vilaplana Ja ho sé, ja. Hauré de parlar amb la meva dona. *(mutis)*
- Andreu Pel que sembla, la mestressa, el primer dia, ja....
- Ramon Serenitat Andreu. Sobretot serenitat.
- Andreu Si el marit ja admet que és tossuda... Malament!
- Ramon Sempre s'hi pot fer alguna cosa.
- Andreu I si ella no afluixa?
- Ramon Afluixarà!

- Andreu N'està segur?
- Ramon No crec que aquesta Sra. Picafort, tingui el domini absolut dels seus nervis.
- Magda *Entra excitada*) És veritat això Ramon? què m'ha dit la Gloria?
Volen eliminar la Madame?
- Ramon Ja no és aquí. Que no ho veus?
- Magda I això s'ho deixa fer vostè?
- Ramon La Madame jo no l'he feta servir mai!
- Magda Això no pot quedar així!
- Ramon Ja m'ho imagino.
- Andreu I per què no es desfogueu amb la Picafort?
- Magda I per què no amb tu, "bufo"?
- Andreu Estic a la teva disposició.
- Vilaplana *(Treu el cap per la porta)* Andreu, pot venir un moment sisplau.?
- Andreu *(Fa Mutis)*
- Magda Que no comprèn ella que per nosaltres la Madame, és una necessitat?...
Que l'hem de tenir! Tant difícil és comprendre-ho?
- Ramon Tot just ha començat... i...
- Magda Doncs si que ha començat bé! Jo plego!
- Ramon No!. No t'esvalotis dona.
- Magda No vull acceptar que em privin d'una cosa que no molesta ni perjudica
ningú. Quin mal li fa que tinguem la Madame aquí?
- Ramon I qui et demana que ho acceptis?
- Magda Què puc fer jo per què ens deixin tenir la Madame?
- Ramon Ets decidida, saps dir les coses clares, i, quan obres la boca, se't sent des de
molt lluny.

- Magda De què em serveix tot això que diu. Jo no puc fer-hi res!
- Ramon A mi em sembla que tu hi pots fer alguna cosa si tu.....
- Magda Què?... què s'està empescant ara vostè?
- Ramon *(li parla a cau d'orella. No s'ha de sentir res)*
- Magda *(Molt sorpresa)* Jooo?
- Ramon Sí. Tu.
- Magda I vostè creu de debò que...
- Ramon Algu ha de fer l'experiment.
- Magda *(pensa un moment, fa unes passes)* Entesos Sr. Ramon! Estigui tranquil, quedarà content *(Mutis vers la botiga).*
- Ramon *(Somriure maliciós, fregant-se les mans, content. Seu a la taula, agafa un llapis i anota alguna cosa, dona copetes amb el llapis a la taula)*
- (Torna a entrar la Magda)*
- Magda Gairebé ho oblidava: el tendal (toldo?) s'ha espatllat una altra vegada! *(fa mutis vers la botiga).*
- Ramon *(cara de disgust)* Una altra vegada el tendal, ja n'estic tip d'aquest tendal... Tip...tip...
- Gloria *(Treu el cap per la porta)* Ramon, ja sé que no li fa gens de gràcia arreglar-lo, però s'ha tornat a espatllar el mecanisme del tendal. No va! *(mutis vers la botiga)*
- Ramon Ja ho sé, ja ho sé! Ja m'ho ha dit la Magda!
(Agafa el llapis amb les dues mans, amb intenció de partir-lo en dos, està disgustat per l'avaria del tendal, però no ho fa. Es domina)
- (Vilaplana i la Picafort, entren)*
- Vilaplana Ara vull que conegui's les dependentes. És amb elles que t'hauràs d'entendre. Són molt bones professionals.
- Olga Una ja l'he vista ja... L'altre també reparteix clatellots i puntades de peu?
- Vilaplana Però Olga.... Tu ja saps quin és el motiu que donin, bufetades, i facin botifarra...
- Olga És una falta d'autodiciplina i res més!

- Ramon Perdoni'm la intromissió Sra. Picafort. Pot ser és una altra cosa.
Com exemple: Vostè a casa seva, quan s'empipa, per desfogar-se, pot donar cops de porta... pot tirar-li un plat al cap de seu marit...
- Olga Jo no li tiro cap plat al cap! Que diu ara vostè!
- Ramon És un dir, és un dir... l'intento explicar que vostè té algú per desfogar-se. Les dependentes, en canvi no és poden deixar anar, han de fer la gara-gara a la clientela i no poden reaccionar encara que en tinguin ganes. Ho compren Sra. Picafort?
- Vilaplana *Dit amb molt de comte*) El Sr. Ramon té una mica de raó... oi Olga?
- Olga *(No fa cas) de Vilaplana. Parla al Ramon*) Quans plats li ha tirat al cap la seva dona a vostè?
- Ramon Cap ni un.
- Olga Ho veu, home! Ella se sap dominar.
- Ramon No és que es sàpiga dominar, el que passa és que jo sóc solter i visc sol.
- Gloria *(entra una mica nerviosa)* Sr. Vilaplana, perdoni'm, però a fora tenim una clienta que insisteix en parlar amb l'amo!
- Vilaplana Per què?
- Gloria Ja fa estona que ens està escridassant i armant "bronca". Ja no sabem que fer!
- Vilaplana Altra vegada una d'aquestes!
- Gloria No sabem que fer per calmar-la.
- Ramon *(Es frega les mans de content)* Sra. Picafort, aquest fóra un cas per a vostè.
- Vilaplana *(vol protegir la sena dona)* No Olga, amb aquestes "ties" no t'hi emboliquis.
- Olga Res de « ties » Enric. Al nostre establiment i vénen només senyores. Ja li pot dir aquesta senyora que entri. L'atendré jo!
- Vilaplana Compte amb què fas. Tot just acabes de començar i pot ser massa per a tu. Pel que diu la Gloria, està molt exaltada i...
- Olga Si ella està exaltada, joestic molt serena. Ja li pot dir aquesta senyora que l'espero.

Gloria Ella vol parlar amb l'amo.

Olga Jo sóc la muller de l'amo. Del senyor Vilaplana. És el mateix!

Gloria Ah ! bé. com vostè vulgui.

Olga Ja ho veuràs Enric, amb diplomàcia, tacte i amabilitat, es pot amansir la clientela mes difícil.

Vilaplana Reconec que pot ser una bona experiència per tu. En cas que no te'n surtis, sóc al despatx amb l'Andreu. D'acord?

Olga No et preocupis Enric, assossegat una parroquiana difícil, no és cap cosa de l'altre món.

(Vilaplana i Andreu fan mutis.. Ramon seu i escriu.

(l'Olga, des de la seva posició, ha de poder veure les senyes que li farà mentre parla amb la clienta i escoltar, les paraules, « d'ànim», que amb veu baixa li dirà en Ramon)

Magda On és l'amo?. *(Entra disfressada. Ulleres de sol fosques, perruca, abric que li cobreix la bata, guants, bossa de mà, sabates de taló alt, arracades etc. El cap alt. Posat arrogant i agressiu:*

Ramon *(a la Olga)* Tal com imaginava. S'acosta la tempesta!

Magda Que no respon ningú aquí?

Olga Vostè dirà senyora.

Magda Ja he dit: On és l'amo!

Olga Sóc la mestressa. Amb que la puc servir Sra. ?

Magda Vostè és la « xef» ? La que fa anar tot això? No em faci riure...

Olga De què es tracta? Vol fer una reclamació?

Magda Sóc la Sra... Gratallops de Ferrer... i de reclamació no n'he de fer una, sinó cent!. Cent !

Olga Bé doncs, l'escolto.

Magda Que m'escolta? Que se'n riu de mi?

Olga I,han servida malament, Sra Gratallops?

- Magda Sra. Gratallops de Ferrer, si no li sap greu.
- Olga Perdoni'm, no faltaria més Sra. Gratallops de Ferrer. L'han servida malament?
- Magda Servida? Aquí en aquest « xiringuito » de mala mort no saben que vol dir servir!
- Olga Per favor, això no és cap "xiringuito".
- Magda Una verdularia és. Una verduleria de tercera. No tenen ni un parell de guants que valguin la pena.
- Olga Aquí deu haver-hi un error.
- Magda Un error? Si m'he fet ensenyar els 42 models que tenen i ni un m'ha fet el pes.
- Olga Pot ser la dependenta...
- Magda La dependenta... és una bleda! He demanat que m'ensenyés tots els models i em diu que només en tenen 42 de models.
- Olga Veurá, Sra Matallops...
- Magda Gratallops! Gratallops de Ferrer
- Olga Sra. Gratallops de Ferrer, normalment 42 models diferents és una bona col·lecció.
- Magda D'allò en diu col·lecció vostè? No em faci riure.
- Olga Segurament li han passat per alt els models més actuals.
- Magda Passat per alt? me'ls he emprovat tots, ho sent, tots! un per un. No en tenen ni un que valgui res. Déu me'n guardi!
- Olga *(es va atabalant)* Miri Sra. Gratagats...
- Magda Gratallops!
- Olga Bé, Gratallops...
- Magda Gratallops de Ferrer
- Olga Sí. Gratallops de Ferrer. Pot ser vostè està una mica nerviosa... i

- Magda Nerviosa, jo? Què es creu vostè? Dient-me que estic nerviosa és com em vol despatxar? Ja me n'encarregaré jo de fer propaganda d'aquesta « verduleria » de mala mort!
- Olga Així és que vostè Sra..... reclama per causa dels guanyats?
- Magda Guants?, jo? Que reclamo a causa dels guants? Quí ho diu això?
- Olga *(comença a perdre el control)* Però...
- Magda Per la pasta de dents vinc a reclamar!
- Olga Però... si en tenim una gran varietat!
- Magda No teniu ni varietat ni servei. Res de res! No es pot ni canviar un tub de pasta de dents del que no n'ha agradat el gust.
- Olga Naturalment que es pot!
- Magda Pel que sembla no es pot fer! La dependenta, aquella bleada que té allà fora, s'ha negat a canviar-me'l.
- Olga Això té remei. Jo mateixa li faré...
- Magda No res farà vostè, no res. Un parell de paraules amables per a salvar la situació i prou. Aquestes tendes de mala mort ja les conec.
- Olga *(ja una mica irritada)* Tenda de mala mort no ho digui.
- Ramon *(li fa senya i li diu en veu baixa)* Calma, calma.
- Magda Si que ho dic i ben alt perquè em sentin: Una botiga de mala mort, de mala mort!
La dependenta m'ha dit que no em pot canviar el tub, perquè ja n'he gastat la meitat, i la veritat és que no n'he gastat ni una quarta part!
- Olga Però vostè ha de comprendre que..
- Magda No res no comprenc, ni ho vull comprendre.
- Olga Manaré que li tornin els diners
- Magda Quins diners?
- Olga Els de la pasta de dens que ens va comprar vostè.

- Magda Voste és una gata moixa. Voste em vol subornar. La pasta de dents no la vaig comprar aquí! Ho entén?
- Ramon La senyora Gratallops només ve a canviar-la.
- Olga *(molt excitada ja)* I vostè té la...
- Magda Què diu?
- Ramon Sense excitar-se Sra. Picafort. No s'exciti.
- Olga Sisplau, quina mena de reclamació vol fer?
- Magda Ah! sí, la reclamació, gairebé l'havia oblidada. Tenen unes mitges que són una "porqueria"!
- Olga Aixó ja passa de mida. Què es creu...
- Ramon *(veu baixa)* Domini's Sra. Picafort, domini's. El client sempre té raó.
- Magda Tot just fa tres setmanes, que me les poso cada dia i ja s'hi ha fet una carrera.
- Olga Això és normal amb tres setmanes.
- Magda Aquesta és tota la seva disculpa? No sap trobar cap més disculpa? Que no sap què és tenir cortesia?
- Olga *(fent esforç per a dominar-se)* Sra. Rascallops...
- Magda Rasca nooo!, grata! grataaa! Sra. Gratallops!
- Olga Naturalment. Sra. Gratallops...
- Magda De ferrer, de Ferrer!
- Olga Sí, sí, Com vulgui. Sra. Gratallops de Ferrer. De Ferrer, de Ferrer!
Penso que vostè exagera una mica massa. Nosaltres fem tots els possibles perquè la nostra clientela estigui satisfeta. Però posar-se tants dies les mateixes mitges no és recomanable...
- Magda Vostè només pensa en el seu interès! Que compri que compri, oi? I les bones clientes que es fumin!
- Olga *(Mig descontrolada ja)* Miri, ha de saber que entre la clientela, corren unes "ties" que no estan contentes mai!

- Magda Una « tia » jo? vostè insinua que sóc una "tia" Jo? La Sra, Gratallops de Ferrer. Una « tia » ? Que sóc una tia...
- Olga *(empipada ja)* La seva actitud no és de senyora és...
- Magda Quin atreviment! Això és un escàndol! Quina mena és aquesta de tractar-me?
- Olga *(molt nerviosa)* Com ho hem d'acabar això Sra. Picallops?
- Magda Pica nooo! Grata, grataaa... Gratallops!
- Olga Naturalment, ni pica... ni rasca... grata... grataaaa... *(gairebé un crit)*
A punt de "rebotar" gira cua i fa mutis. Es dirigeix al lloc on Ramon a deixat el ninot. A dins escriu i apallissa el ninot, de manera que el públic ho pugui sentir)
 Què t'has cregut fastigosa de merda, Malasort, Bruixa, Bandarra, Pendó, ets una bèstia fastigosa. *(finalment se sent una trompada. En Ramon aprofita la situació per dir a la Magda:*
- Ramon Escolta, els clatellots que reparteix la mestressa. Molt bé Magda. Molt bé! això va bé. Això rutlla!
- Magda No en fem un gra massa, Ramon?
- Ramon Magda, ara o mai!
- Magda I si li passa res? està que trina...
- Ramon Que trini, que trini. Altrement no ho capirà mai!
- Magda Però, no fos cas que...
- Ramon Ep! que torna.
- Olga *Torna a entrar, molt tranquil·litzada. Allisant-se el vestit i retocant-se el pentinat, Veu suau, amable:*
 Què era el que em deia Sra. Gratallops de Ferrer? Disculpi'm. He hagut de sortir un moment.
- Magda I la clientela que s'espera. Oi? On s'ha ficat tanta estona?
- Olga Nosaltres fem tot el que és possible perquè la nostra clientela sigui atesa amb la màxima delicadesa. Diguí'm què puc fer per vostè i ho comprovarà.
- Magda Delicadesa? D'això que practiquen aquí en diu delicadesa? Als encants vells ho fan millor?

- Olga Però, d'una vegada, que li passa a vostè?
- Magda Jo volia comprar només un raspall de dens.
- Olga Vostè m'ha dit guants, mitges...
- Magda Ah ! això va ser ahir...
- Olga Doncs, la pasta de dens?
- Magda Que no té memòria Vostè? La pasta de dens no la vaig comprar aquí!
- Olga Escolti d'una vegada....
- Magda Em deixa parlar o no em deixa parlar?
- Olga Sí. Parli, parli!
- Magda Del color que a mi m'agrada no en teniu i la venedora, la tòtila, m'ha dit que el color és una cosa de gust, molt, molt personal.
- Olga És veritat. La dependenta té raó.
- Magda Raó? Raó diu? des de quan tenen raó les dependents? Des de quan?
- Olga Sra. Gratallops, crec que...
- Magda De ferrer. De ferrer!
- Olga *(gairebé plorant)* Però...
- Ramon Faci bona cara, somrigui, somrigui.
- Olga *(L'Olga intenta somriure)*
- Magda Perquè em somriu ara, amb aquesta cara de tòtila, he? perquè?
- Olga *(no pot més)* Prou! Ja en tinc prou. S'ha acabat!
- Magda Quin to és aquest? Què es creu? I ara!
- Olga Ja en tinc els nassos plens de vostè! Faci el favor de sortir d'aquí ara mateix !!
- Magda El que jo dic! Una tenda de mala mort. Amb el tracte, ja es nota!

- Olga Fotí el camp d'una vegada si no vol que l'esgarrapi!
(*Crida*) Enric, Enric... Vine... Vine...
- Ramon Calma, calma... que això és bufar i fer ampolles...
- Olga (*tremola de cap a peus*)
- Vilaplana (*entra corrent*) Què passa, què passa?
- Olga (*ja plorant de ràbia, se li atansa cercant protecció*) Aquesta "tia" aquesta "tia" que...
- Vilaplana Estàs tota trastornada Olga. Què tens! (*Protegeix la seva dona*)
- Olga Treu aquesta "tia" fora d'aquí, Enric! Treu-la!
- Vilaplana Però...
- Olga Que la treguiiiiiis. (*crida, histèrica ja*)
- Vilaplana (*es fixa en la falsa clienta i la reconeix*) Però què està passant aquí?
- Magda Res.
- Vilaplana No s'haurà acomiadat. Oi?
- Olga Acomiadat? Boja m'ha fet tornar aquesta rascallops!
- Vilaplana Quina rascallops?
- Olga Treume-la del davant Enric! Treume-la del davant!
- Vilaplana Però, si és la Magda!, una de les nostres dependentes!
- Magda (*Mentre, es treu, poc a poc, les ulleres, l'abric, la perruca, etc.*)
La Sra. Gratallops me l'he empescada jo.
- Vilaplana (*se li escapa dir*) Fantastic!
- Olga Vostè és dependenta nostra?
- Magda (*tímidament*) Sí. El Sr. Ramon va tenir la idea i...
- Olga Què vol dir: "el Sr. Ramon va tenir la idea"?
- Ramon Sr. Vilaplana, tindria l'amabilitat d'explicar a la seva esposa el que significa per nosaltres la Madame Empipadora ?

- Vilaplana Olga, jo...
- Olga Tot ha estat per la qüestió del ninot, oi?
- Magda Sí. Li hem volgut demostrar a vostè que Madame Empipadora ens és molt útil, i no fa nosa.
- Olga I tu, ho sabies Enric?
- Vilaplana Com que em van dir que al Japó...
- Ramom L'únic responsable sóc jo. Jo sóc el culpable.
- Magda Sra Picafort, per a mi no ha estat gens fàcil. Per poder comprendre la importància que Madame Empipadora té per nosaltres, vostè havia de passar per una de les situacions que ens trobem nosaltres. I, ara, si vol acomiadi'm.
- Olga L'experiència que acabo de viure ha estat en algun moment molt dura, molt dura, però he après la lliçó. Amb la vostra iniciativa m'heu fet comprendre que havia comès una pifiada. He après que l'experiència dels altres convé, tenir-la en compte. És de ruc voler canviar la gestió d'una cosa quan rutlla bé. Com és el cas d'aquest establiment. Sé que el meu marit no té problemes amb vosaltres. Els comptes surten positius i jo, pobre de mi, he entrat aquí volent-ho girar tot com un mitjó. Sort, sort! que amb el vostre experiment m'heu obert els ulls. Reconec que havia caigut en la trampa de voler fer canvis on no són necessaris. Ho reconec !
On és l'Andreu, Enric?
- Vilaplana Enllestin una feina al despatx.
- Olga *(s'aparta del seu marit i s'aproxima a la porta del despatx)*
(Crida a l'Andreu) Andreu. Andreu!
- Andreu *(apareix al marc de la porta)* Màni.
- Olga Què em pot fer el favor de col·locar la Madame Empipadora al lloc on ha estat sempre?
- Andreu No faltaria més Sra. Picafort. *(sur i torna amb el ninot.)*
- Magda Moltes gracies Sra. Picafort.
- Olga No té de donar-me les gracies. Faig el que més ens convé a tots.
- Andreu Així, que la Madame ja és fixa? Ja tindrà un contracte indefinit?

- Olga Naturalment, i si convé, li farem un altre vestit i una cara més antipàtica encara! Qué et sembla Enric si posem el cartell de TANCAT i celebrem junt amb els teus col·laboradors, la nostra boda i la integració a la "plantilla" de Madame Empipadora?
- Vilaplana Bona idea Olga! Vaig a avisar a Núria que tanqui i posi el cartell.
(*fa mutis vers la botiga*)
- Magda Una vegada més moltes gracies! (*emocionada, fa un petó a la galta a l'Olga. S'abracen*)
- Olga Sr. Ramon (*Li allarga la mà en senya d'amistat*) El meu marit m'ha parlat molt bé de vostè. Vull dir-li que no li guardo rancor. El seu "experiment" el recordaré com una anècdota en què vaig poder conèixer una tal Sra.... Picallops... o Rascallops.
- Magda (*rient*) Ni pica, ni rasca!, grata, grata. Gratallops! (*Riuen tots i aplaudeixen*)
- Gloria i Vilaplana entren*
- Gloria Ramon, el mecanisme del tendal (toldo?) s'encalla. Quan pugui, miri d'arreglar-lo.
- Ramon (*Amb cara de disgust*) Aquest tendal ja m'està posant nervios...
- Olga Hi ha una pastisseria prop d'aquí? No conec encara el barri.
- Gloria Prop a prop, no, però si pot anar a peu. No és lluny.
- Olga Doncs, acompanyi'm. Vingui vostè també Magda. Enric dóna-li diners a l'Andreu i que, sisplau, vagi a comprar un parell d'ampolles de Cava. (*ofereix els dos braços i surten de bracet les tres*)
- Vilaplana (*li dóna diner a l'Andreu*) Tingui, porti'n quatre. I, si pot ser, copes.
- Andreu Quatre de Cava i copes. Molt bé. (*fa mutis*)
- (Ramon i Vilaplana es queden sols)*
- Vilaplana Vós, Ramon, sou un dimoni, un trapella. Anat d'un pel que la meva dona no demanés ja el divorci! Li heu fet perdre els nervis!
- Ramon És el que volíem. Vull dir que no es podia fer una altra cosa! Altrement, vostè hauria perdut les dues dependents i ja sap que com aquestes...
- Vilaplana Sí. Haig de reconèixer que vostè m'ha fet un bon servei.
- Ramon Ja sap vostè, Sr Vilaplana, que una mà pot rentar l'altra.
- Vilaplana Ho sé, ho sé. Què ha dit la Gloria del tendal?

- Ramon Que s'ha tornat espatllar.
- Vilaplana *(Senyala la caixa de material que ha entrat l'Andreu)* Això és la remesa de Can Fabregues?
- Ramon Sí.
- Vilaplana *(treu de la caixa un paquet, examina el producte. Són unes bragues mini, "strings.")*
I després, quan això ja no sigui moda, què es posaran les dones, Ramon?
- Ramon La moda, Sr. Vilaplana, domina sobre la pròpia personalitat i el sentit comú.
(Olga, Magda i Gloria.. Entren. Enxampen en Vilaplana amb les bragues a la mà. Riuen, etc. en veure'l, dipositen el paquet sobre la taula. El destapen. Vilaplana i Ramon s'acosten a la taula)
- Vilaplana *(Mirant els pastels)* Això té molt bona cara!
- Andreu *(entra. Abans de deixar les ampolles sobre la taula, s'atura un instant i mira al Ramon, un moment. Deixa les ampolles i torna a mirar al Ramon. No diu res.)*
- Vilaplana *(Agafa una ampolla de Cava i l'obra. Omple copes)* Avui és un dia...
- Ramon Quin dia som avui?
- Gloria Avui som dimecres.
- Ramon Dimecres? Dimecres i el tendal espatllat! Només faltaria que...
- Andreu *(Se li acosta, li posa la mà a l'espatlla en senya de consol)* Sí. Ramon. Sí. El Barça a perdut al Camp Nou!
- Ramon N'estàs segur, segur, segur?
- Andreu Ho acaben de dir per la Tele! Ho he sentit mentre comprava el Cava.
- Ramon No és possible!, no, no, no és possible tanta coincidència, no!
El tendal espatllar, el Barça ha perdut al Camp Nou, i tot en un dimecres...
Ara, això m'obliga a empipar-me, ha empenyarmeee...!
(Comença a posar-se més nerviós, fa cara de ràbia que augmenta.)
Poc a poc, es treu la bata, s'afluixa la corbata, s'arremanga les mànigues, es col·loca amb posició de boxejador davant el ninot, fa la intenció de ventar-li un fort cop de puny. Finalment es repensa, baixa els braços. S'abaixa les mànigues poc a poc.
Es calma, s'acosta al ninot, li posa el braç a l'espatlla amb senya d'amistat i li diu:
No. No Madame, vostè s'ha de mantenir en forma i seguir col·laborant.
- Andreu Cuita a portar al Ramon una copa de Cava.
- Tots Brinden mirant el ninot i dient a Cor: SALUD MADAME! mentre cau el teló

Fi i Teló

